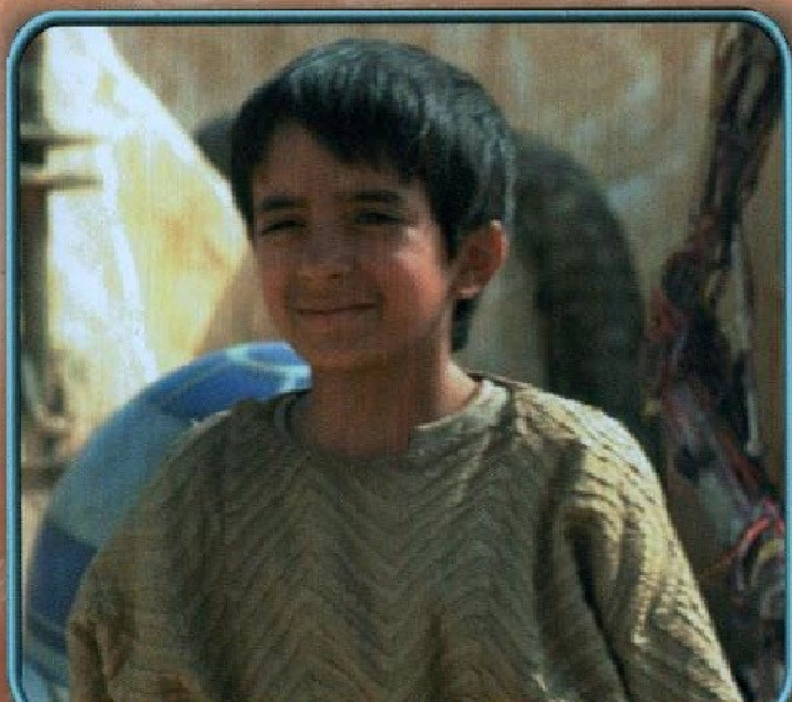
STAR WARS

\# 8

EPISODUL I

AVENTURI

PROBLEME PE TATOOINE

DAVE WOLVERTON

DAVE WOLVERTON

STAR WARS

PROBLEME PE TATOOINE

Traducere făcută de *Dumitrescu Cristian*

Dave Wolverton
Trouble on Tatooine
2000

Dave Wolverton

Dave Wolverton (Vrăjitorul din Storytelling) – născut în 1957 – este un autor american de science fiction, cunoscut pentru lucrările sale de fantezie şi sub pseudonimul David Farland.

Este autorul a peste cincizeci de romane şi povestiri scurte.

În 1998 a început să lucreze în industria jocurilor video a studiourilor Saffire, având o contribuţie însemnată la crearea jocului *StarCraft's Broodwar*.

A scris, de asemenea, povestea şi scenariul pentru jocul *Xena: The Talisman of Fate.*

Locuieşte în prezent în St. George, Utah, cu soţia şi cei cinci copii.

…cu mult timp în urmă, într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată

Capitolul 1

Kitster visa din nou. În visul lui, era un băieţel, aşezat în poala tatălui său. Erau într-o navă spaţială, pe punte şi tatăl lui îl ţinea strâns în timp ce intrau în hiperspaţiu. Nu-şi putea aminti chipul tatălui său. Tatăl său era un om mare, cu părul întunecat. Dar în vis, Kitster văzu foarte clar mâna dreaptă a tatălui său. Văzu o cicatrice albă zdrenţuită care pleca de la articulaţia degetului mare al tatălui său până la mijlocul încheieturii mâinii. Tatăl său purta o brăţară aurie care semăna cu cătuşele unui sclav.

Kitster tocmai studia brăţara când tatăl său spuse:

— Pornim.

Deodată, scaunul începu să tremure, iar stelele de pe ecran se transformară în dungi de lumină în timp ce nava se repezea în hiperspaţiu. Kitster stătea cu gura căscată, fascinat de spectacolul de lumini. Tatăl său îl îmbrăţişă.

— O să ajungi departe în viaţă, spuse el.

* * *

— În picioare, sclavule! mârâi o voce profundă.

Urmă o durere ascuţită atunci când cineva îl lovi cu picioarele pe Kitster în coaste. Se trezi ameţit şi văzu că era întins pe pământ, sub un copac înalt. Îi trebui un moment să-şi amintească unde era şi cum ajunsese aici. Evadarea!

Îşi aminti fulgerător. Îl adusese pe Dorn în grădina de agrement a Huttei Gardulla, ca să aştepte împreună cu Pala şi *Copiii Fantomă*. Ar fi trebuit să plece de pe Tatooine. Dar, în ultimul moment, Sebulba şi ciracii săi îi găsiseră. Kitster tocmai încercase să se strecoare afară când fusese lovit cu un blaster neutralizator. Acum era treaz. Se ridică în mâini şi genunchi, dar nu putu să se ridice în picioare. Urechile îi ţiuiau. Se simţea atât

de ameţit încât nu se putea ridica.

Încheieturile îi erau prinse în cătuşe metalice.

— M-ai auzit. Ridică-te!

Cel care îl prinsese pe Kitster smuci lanţul. Cătuşele de pe mâini îl traseră înainte. Căzu cu un geamăt.

Capturat. Am fost capturat. Stomacul i se strânse în timp ce îşi înghiţea panica. Încercase să-i elibereze pe *Copiii Fantomă*, ca să poată merge acasă la părinţii lor. Dar legea de pe Tatooine interzicea tuturor să-i ajute pe sclavi să scape. Exista o singură pedeapsă pentru ceea ce făcuse: moartea.

Kitster speră că prietenii săi scăpaseră. Se gândi la Anakin, Pala, Dorn, Prinţesa Arawynne şi ceilalţi *Copii Fantomă*. Dacă au scăpat, va fi fericit.

— Sus, am spus!

O altă cizmă îl izbi pe Kitster. Se pregăti pentru calvarul care urma. Se ridică în genunchi şi apoi în picioare. Habar nu avea cât timp fusese inconştient. Fu surprins să vadă că încă era ziua. Judecând după umbre, încă mai erau câteva ore până la apusul soarelui.

Paznicul lui era un Weequay, care ţinea în pumnul maro, solid, lanţurile care îl legau pe Kitster. Kitster se trase înapoi, iar gardianul îl trase cu putere. Forţa smuciturii îl doborî din picioare. Se simţea prea slab pentru a lupta sau chiar pentru a merge singur. Încheieturile îl dureau îngrozitor. Weequayul nu se sinchisi că nu putea merge. Trase, pur şi simplu, lanţul, târâindu-l pe Kitster pe solul accidentat. Totuşi, paznicul nu îl târî prea departe. Weequayul îl duse la uşa grădinii de agrement şi îl lasă pe pământ. Acolo stăteau de pază mai mulţi Weequay. Kitster gemu. Dorn zăcea pe pământ, în apropiere. Încă mai era inconştient.

— I-am prins pe *Copiii Fantomă* şi pe micuţa Twi'lek, spuse cineva prin comunicatorul gardianului.

Lui Kitster îi trebui un moment să recunoască vocea lui Sebulba.

— Cred că s-ar putea să se mai ascundă un copil aici. Am văzut trei copii îmbrăcaţi în haine Jawa. Aşa că ţineţi-vă ochii deschişi.

Inima lui Kitster bătu cu putere. Copilul trebuia să fie Anakin. Spera din tot sufletul ca cel mai bun prieten al său să scape.

Paznicul care stătea deasupra lui Kitster mai primi un mesaj prin comunicator.

— Transportaţi prizonierii în celulele de pe arenă, ordonă Sebulba.

Kitster şi prietenii săi erau prinşi în capcană!

Capitolul 2

Jira stătea în aerul fierbinte de pe Tatooine, cu o cârpă albastră legată în jurul părului ei cenuşiu, mijind ochii la trecători şi strigând:

— Fructe. Ia-ţi fructele de aici.

Micul baldachin de deasupra standului ei nu oferea suficientă umbră pentru ca să stea şi ea. Jawa, fermierii de umiditate şi creaturile a o sută de lumi treceau pe lângă ea. Se îndreptau spre cantinele reci şi întunecate, adăpostindu-se de cei doi sori gemeni ai lui Tatooine.

Anakin alergă la standul ei ponosit.

— Bună, Annie, spuse Jira cu voce tare. Cu ce te pot ajuta?

Anakin încercă să-şi ascundă disperarea din glas în timp ce-i şoptea:

— Am nevoie de ajutor. Pala, Dorn şi Kitster au fost capturaţi împreună cu *Copiii Fantomă*!

Respiraţia i se opri Jirei în gât şi femeia scăpă o mică tuse de surprindere. Se uită în jur, de parcă ar fi căutat un loc unde să se aşeze. Anakin putea vedea cum speranţa şi bucuria îi părăseau privirea, de parcă tocmai ar fi lovit-o.

— O, spuse ea cu voce tare, pentru trecătorii care ar fi putut asculta. Tu vrei ceva special. Cred că am unul acasă.

Îşi închise micul stand de fructe, iar Anakin o urmă pe străzile prăfuite, spre locuinţa ei. Ocoliră un droid care curăţa după un dewback, apoi trecură de doi Baragwini care se luptau pe stradă în timp ce lumea făceau pariuri asupra rezultatului. În timp ce păşeau gânditori, un difuzor aşezat deasupra unui turn de vaporizator din apropiere, anunţă:

— Va fi o execuţie de sclavi în seara asta, la apus, în arenă. Publicul este invitat să participe. Rezervaţi-vă locul acum – doar cinci wupiupi!

Anakin încercă să nu-şi dezvăluie profunzimea fricii. Ştia ce se întâmpla.

Ajunseră în mica locuinţă a Jirei. Anakin fu din nou şocat de cât de goală era. De îndată ce uşa se închise, Jira se întoarse cu o expresie tristă.

— Annie, eşti un băiat bun.

Anakin aprobă din cap. Îşi putea da seama că avea veşti proaste.

— Tu şi prietenii tăi aţi încercat să faceţi ceea ce era bine, spuse Jira. Şi pentru asta, prietenii tăi ar putea fi nevoiţi să plătească cu viaţa.

— Nu vreau să aud asta, spuse Anakin.

— Trebuie să o auzi. Vine o navă în seara asta, în mai puţin de patru ore. Trebuia să-i ia pe *Copiii Fantomă*. Acum cred că ar trebui să pleci tu, în schimb.

— Nu! spuse Anakin.

Nu putea suporta gândul de a-şi lăsa prietenii să moară.

— Îţi spun asta pentru binele tău. Nu mai este nimic ce tu să poţi face.

— Tu eşti cea care ne-a spus să avem speranţă, spuse Anakin.

— Tu eşti cel care a spus că există întotdeauna speranţă. Jira clătină din cap cu tristeţe. Nu am banii, recunoscu ea. Am adunat o parte, dar nu suficient. Poate că dacă le oferim bani pe care îi avem, contrabandiştii te vor lua pe tine, în schimb.

Anakin o privi cu înverşunare. Ochii lui se simţeau de parcă îl ardeau, şi se luptă să nu-i dea lacrimile.

— Fă rost de bani, spuse el. Pe orice cale. Şi fii gata la apus. Eu voi fi pregătit. La fel şi prietenii mei.

Capitolul 3

Kitster zăcea pe pământ lângă Dorn, la uşa grădinii de agrement. Încheieturile îi erau atât de umflate, încât îşi simţea cătuşele de parcă s-ar fi micşorat, strângându-se cu fiecare minut care trecea. Se tot gândea la evadare. Îşi petrecuse cea mai mare parte a vieţii gândindu-se la evadare, dar de data asta era chiar şi mai disperat. Îi privi pe paznici, sperând că le vor întoarce spatele.

Dacă aş putea scăpa, se întrebă el, *unde m-aş duce?*

Până acum, nu-l recunoscuse nimeni. Îşi păstrase faţa mai mult acoperită de gluga halatului maroniu-roşcat de Jawa. Dar Hutta Gardulla era stăpâna lui Kitster. Mai devreme sau mai târziu, cineva din cetate îl va recunoaşte. Atunci nu ar mai avea nicio scăpare. Odată ce-i aflau numele, tot ce mai trebuiau să facă, era să apese butonul de pe emiţător şi...

Cătuşele îi dădură lui Kitster o idee. Erau negre de unsoare. Faţa lui Kitster era deja întunecată. Mânjind o parte din grăsimea neagră de pe fiare şi frecând-o pe faţă şi pe mâini, reuşi să se facă şi mai întunecat. Nu era la fel de negru ca un Sakiyan, dar era pe aproape. Dar Dorn un era deghizat. Pielea şi sprâncenele lui enorm de lungi îl marcau ca fiind un Bothan. Stăpânii de sclavi îi ştiau deja numele.

Kitster zăcea pe iarbă. Copaci mari se ridicau în apropiere, cu liane şi muşchi agăţate de ei. Cineva repornise cascada, aşa că apa se rostogolea pe pietrele de pe deal, dar provoca doar un murmur moale.

În curând, Djas Puhr şi ceilalţi gardieni îi aduseră pe Pala şi pe *Copiii Fantomă*. Erau înlănţuiţi de picioare, astfel încât să nu poată fugi. Pala păşea în frunte cu capul plecat. Cozile cefalice gemene îi atârnau moi pe spate. Prinţesa Arawynne o urma, respirând greu. Ceilalţi *Copii* le urmau în linişte. Nu păreau să fie prea înfricoşaţi. Asta era bine. Nu ştiau ce plănuise Sebulba pentru ei.

Djas Puhr îi făcu să se oprească, apoi închise o cătuşă pe piciorul lui Kitster şi îl înlănţui de Pala, astfel încât să fie în frunte. Kitster simţi că i se strânge stomacul de groază. Acum,

că era prins de ceilalţi, evadarea părea chiar şi mai puţin probabilă.

Când Djas Puhr termină cu el, îl legă pe Dorn de ultimul copil din rând.

Hutta Gardulla intră în grădină. Îşi trecu corpul enorm prin uşă şi se uită la copiii înlănţuiţi împreună.

— Ah, ce păcat, spuse Gardulla. Ce risipă de sclavi buni!

La auzul acestor vorbe, ochii *Copiilor Fantomă* se deschiseră foarte mari. Unii dintre ei începură să tragă de lanţuri, fiecare dorind să alerge într-o altă direcţie. Alţii doar rămaseră pe loc şi începură să plângă.

— O, Mărită, imploră Pala.

Gardulla îşi întoarse ochii aurii uriaşi asupra tinerei fete Twi'lek.

— Te rog, lasă-i pe *Copiii Fantomă* să plece. Nu a fost ideea lor să evadeze. A fost a mea. Eu sunt cea vinovată!

Gardulla zâmbi larg.

— E atât de *nobil* din partea ta, să te oferi să te sacrifici pentru ei. Dar aţi evadat cu *toţii*. Mi-aţi distrus cetatea, droizii, m-aţi ars cu gazele de evacuare a unei navete de curse şi mi-aţi turnat un detergent foarte împuţit în gură. Chiar trebuie să vă dau exemplu pe toţi, nu crezi? Altfel, lumea va spune că am devenit slabă.

— Te rog, repetă Pala. Sunt doar copii. Lasă-i să trăiască ca sclavi ai tăi şi îi vei avea pentru mult timp.

Gardulla râse de idee.

— Mă ispiteşti. Chiar *sunt* frumoşi, spuse ea. Îţi spun cum facem: îţi voi oferi un târg. Unul dintre prietenii tăi a evadat. Spune-mi numele lui şi îţi voi da în schimb viaţa a doi *Copii Fantomă*.

Pala făcu un pas înapoi. Se uită în jur îngrozită. Kitster se întrebă dacă va renunţa la viaţa lui Anakin în schimbul a doi copii pe care abia îi ştia?

Ea nu spuse nimic.

— Exact cum credeam, spuse Gardulla.

Gardulla se apropie şi îl examină pe Dorn.

— Jabba a avut atât de mari speranţe pentru tine.

Întinse mâna spre gâtul lui Dorn şi atinse micul bruior de semnal pe care Anakin îl făcuse pentru el. Arăta ca un colier vechi, simplu, pe care un l-ar purta orice sclav. Îl ridică, lăsându-

l să atârne în lumină.

— Ingenios, spuse Gardulla. O adevărată operă de artă.

Se apropie de Kitster, care stătea cu mâinile încleştate, privind în pământ. Gluga halatului îi acoperea faţa.

— Uită-te la mine, ordonă Gardulla.

Kitster îşi ridică privirea şi-şi ţinu respiraţia. Gardulla avea o mulţime de sclavi, mii. L-ar recunoaşte? Ea aruncă o privire la faţa lui întunecată. Nu dădu niciun semn că l-ar recunoaşte.

— Dar tu, micuţule? Viaţa este atât de preţioasă, nu crezi? Ce-ar fi dacă ţi-aş oferi viaţa, în schimbul prietenului tău?

Ştia că minte. Nu ar onora niciodată un astfel de târg.

— Ce un fel de prieten aş mai fi, dacă aş face asta?

— Un prieten inteligent, spuse Gardulla. Un prieten viu.

Kitster auzi un zgomot pulsant. Îl recunoscu imediat. Era sunetul unui droid interogator. Aruncă o privire spre uşa grădinii şi văzu droidul, ca un glob rotund, strecurându-se prin ea. Ochiul său electronic roşu scană grupul. *Copiii* din spatele lui Kitster începură să scâncească şi să dea înapoi. Se zbătură în lanţurile lor.

— Ei bine, de vreme ce eşti primul din rând, îi spuse Gardulla lui Kitster, îţi dau prima şansă de a vorbi.

Droidul se deplasă înainte pe motorul său repulsor.

Kitster se pregăti pentru primul său interogatoriu.

Capitolul 4

Anakin nu avea de gând doar să *vorbească* despre speranţă. Avea de gând să şi acţioneze. Primul lucru pe care trebuia să-l facă era să-şi dea seama cum avea să-şi salveze prietenii.

Se gândi unde erau ţinuţi Kitster şi ceilalţi – Arena Mos Espa. Arena era locul în care se ţineau cursele de navete, dar Huttii mai sponsorizau uneori acolo şi lupte.

De vreme ce luptele erau între unele dintre cele mai înfricoşătoare creaturi din galaxie, arena avea construite mai multe celule în care fiarele să poată fi încuiate până când aveau să lupte. Acolo îi vor ţine pe prietenii săi şi pe *Copiii Fantomă*, într-o celulă construită pentru monştri. Problema era că celulele fuseseră concepute pentru fiinţe uriaşe şi crude – nu pentru copii.

Anakin se gândi cum să-şi elibereze prietenii. Nu putea să spere că-i va putea dezarma pe paznici. Nici că i-ar putea învinge sau păcăli. Nu, cel mai bun mod de a-şi scoate prietenii era să-i sustragă. Dar nu avea să fie uşor. Se putea gândi la o singură intrare care ducea la celule: canalizarea pentru nisip. Erau nişte ţevi de drenaj destul de mari care treceau pe sub oraş, colectând nisipul din clădiri. Cu ceva noroc, conductele ar fi suficient de mari pentru a se târî prin ele. Fugi acasă şi se duse în camera lui. Era mijlocul zilei şi Watto îl aştepta deja să se întoarcă de la comisioanele pe care trebuise să le facă.

Anakin ştia că trebuia să tragă de timp. Dacă reuşea să-şi elibereze prietenii, putea să-i spună lui Watto că sarcinile duraseră mult mai mult decât duraseră de fapt. Toydarianul s-ar supăra şi l-ar face pe Anakin să lucreze ore suplimentare timp de mai multe zile, doar pentru a-i da o lecţie. Dar prietenii lui Anakin meritau riscul.

Verifică lucrurile din camera lui. Erau multe vechituri în nişele de deasupra patului: modele de nave spaţiale, părţi de droizi vechi. Unele dintre vechituri valorau ceva bani. Dar nimic, cu excepţia poate a unui blaster ionic Jawa, nu l-ar ajuta să-şi elibereze prietenii. Anakin adună lucrurile valoroase într-o

pungă mare, apoi le duse până în piaţă. Îşi vându repede lucrurile unui dealer de vechituri. Apoi cumpără ceea ce avea nevoie – baghete luminoase, măşti de nisip şi o torţă de mână, cu plasmă. Când termină, nu mai avea niciun ban.

Între timp, trecuse mai mult de o oră. Încă nu era nicio ştire despre Gardulla şi copii. Asta făcea să fie mai uşor pentru Anakin să pătrundă în celule. Intră, pur şi simplu, în arena nepăzită. Acolo găsi o gură canalizare mare, care colecta nisipul atunci când droizii de curăţenie măturau podelele.

Anakin desfăcu grătarul scurgerii şi începu să exploreze conductele de sub arenă.

Capitolul 5

— Asta nu funcţionează, se plânse Sebulba în timp ce droidul interogator o înconjură din nou pe Pala.

Fata Twi'lek stătea mută. Îşi ţinea dinţii strânşi şi cozile cefalice se zbăteau, dar nu voia să arate niciun semn de disconfort. Totuşi, în ochii ei era o privire bântuită care sugera ar putea fi învinsă.

— Spune-ne ce vrem să ştim, ceru Gardulla, şi durerea se va opri. Cine te-a ajutat să scapi?

— Nimeni! spuse Pala pentru a douăzecea oară.

Droidul interogator îi ţipă în urechi. Pala se crispă, dar nu încearcă să scape de zgomotul strident.

— Poate ar trebui să măreşti volumul, sugeră Pala. Madame Vansitt poate să ţipe mai tare de atât.

Sebulba era revoltat. Îi capturase pe copii acum aproape trei ore şi droidul interogator nu reuşise să-i spargă nici pe Kitster, nici pe Pala.

— Este la fel de rea ca băiatul, mormăi el. Niciunul dintre copiii ăştia nu va vorbi. Ştiu că nu mai trebuie decât să reziste puţin mai mult timp.

Gardulla aruncă o privire spre un cronometru de perete. Execuţiile erau programate peste mai puţin de o oră. Nu mai avea mult timp să tortureze copiii.

— Foarte bine, atunci, spuse ea. Lasă-i să-şi ducă secretul în mormânt. Dacă vor să-şi protejeze prietenul, nu contează.

— Nu contează? întrebă Sebulba, livid.

— Este doar un copil, spuse Gardulla. Ce poate face un copil?

Spunând asta, flutură din mână. Paznicii înaintară şi îi escortară pe copii spre un transportor. În câteva clipe, vor fi în drum spre Arena Mos Espa, pentru a-şi primi soarta.

* * *

Transportul se târa pe drumul nisipos către Mos Espa. Se strecură prin canioanele de stâncă roşie, acolo unde, odinioară,

Oamenii Nisipurilor sălbatici îşi cultivau tărtăcuţele de hubba, din abundenţă, şi se adăposteau de furtunile feroce ale deşertului.

Transportorul trecu hurducându-se peste străzile denivelate ale oraşului.

Trecătorii se opreau să privească prin ferestrele de oţel transparent. Cei doi sori apuneau, aducând ultimul amurg pe care îl va mai vedea vreodată Dorn.

Se uită la droizii curioşi, cu ochii strălucitori. Jawa se adunaseră şi ei pe străzi.

Creaturile libere – cum ar fi prietenii Gardullei sau criminalii din staţia spaţială – îşi scuturau pumnii şi îi batjocoreau pe copii. Un Rodian aruncă un pumn de pământ. Ceilalţi sclavi priveau prin geam cu resemnare, simpatie sau teroare abjectă.

Dorn se simţea de parcă ar fi fost o ciudăţenie, o creatură foarte ciudată din afara planetei, care atrăgea atenţia tuturor. *E vina mea,* gândi el. *Mi-aş fi putut salva prietenii. Tot ce ar fi trebuit să fac ar fi fost să stau departe de ei şi nu ar fi fost prins niciunul.* Mai rău de atât, fusese ideea lui să încerce să-i salveze pe *Copiii Fantomă*. Îi provocase pe Anakin şi Kitster să-l ajute. *Aş fi putut lăsa lucrurile în pace*. *Aş fi putut lăsa Fantomele să trăiască ca orice alţi sclavi. Măcar ar fi trăit.*

În jurul lui, *Copiii Fantomă* stăteau în lanţuri, plângând. Erau creaturi frumoase, impecabile. Fiecare avea o lumină ciudată care strălucea din interiorul lor.

Unele dintre fiinţele din Mos Espa, când îi văzură pe *Copiii Fantomă* îndreptându-se spre moarte, îşi întoarseră capetele şi îşi înăbuşiră suspinele.

Dorn îşi dorea să fie din nou la început. Îşi dorea să găsească o modalitate de a lua înapoi ceea ce făcuse şi de a face totul cum trebuie.

Curând, văzu arena de la distanţă, luminile ei strălucind deja în după-amiaza târzie. Se ridica deasupra deşertului de la marginea oraşului Mos Espa. Mulţimi de sclavi şi fiinţe libere, deopotrivă, păşeau prin porţile ei. Se auzea muzică. Un comentator anunţa evenimentele nopţii. Sclavii intrau gratuit. Unii erau obligaţi de către stăpânii lor să urmărească ce li se întâmpla sclavilor care îndrăzneau să încerce să scape de pe Tatooine. Dar fiinţele libere îşi plăteau propria intrare, o taxă

minimă pentru a-şi satisface curiozitatea morbidă. Gardulla se va asigura că moartea lui Dorn şi a prietenilor săi vor fi distractive, astfel încât mulţimea să plătească şi data viitoare. Transportorul alunecă până la docurile de descărcare, unde erau descărcaţi, în mod normal, monştrii periculoşi.

Monştri periculoşi – asta cred ei că suntem? se miră Dorn.

Înţelese brusc de ce era periculos. Era periculos pentru că se răzvrătise în faţa răului. Era periculos pentru că îndrăznise să spună *nu*. Într-un colţ al galaxiei în care conducătorii corupţi guvernau doar pentru că cetăţeni decenţi nu îndrăzneau să li se opună, asta îl făcea pe Dorn să fie foarte periculos dacă se afla prin preajmă.

După câteva minute, gardienii deschiseră partea din spate a transportorului. Cu bastoanele neutralizatoare în mână, le ordonară copiilor să iasă. Kitster deschise calea, urmat de Pala şi de *Copiii Fantomă*. Dorn veni ultimul. Merseră spre celula lor, iar Dorn se întrebă ce planificase Gardulla. Le va da *Copiilor Fantomă* arme şi îi va forţa să lupte între ei? Sau avea ceva mai diabolic în minte?

Trecu pe lângă o uşă şi auzi un urlet în spatele ei. Părea un Dragon Krayt. Asta păru să-i răspundă la întrebare. În cele din urmă ajunseră la o celulă, iar ceilalţi intrară cu toţii. Dar Dorn se opri în uşă. Un gardian Gamorrean imens stătea acolo. Avea pete albastre pe obrajii verzi şi colţii supradimensionaţi care îi ieşeau din gura porcină. Ochii lui roşii fulgerară spre Dorn în timp ce îl împingea în celulă.

Dorn îl privi în ochi. Paznicul uriaş se temea de el.

— Eu sfidez, spuse Dorn.

Paznicul îl lovi pe Dorn cu bastonul neutralizator. Lovitura în sine l-ar fi doborât, dar şocul electric adăugă un nou puseu de durere.

Dorn se prăbuşi la pământ. Paznicul trânti uşa.

Indiferent ce s-a întâmplat, gândi Dorn, *tot te sfidez.*

* * *

Anakin îi auzea pe copii plângând, chiar pe deasupra strigătelor crainicilor din difuzoarele arenei, chiar şi peste muzica prea zgomotoasă a orchestrei.

Urmări sunetul şi se trezi curând sub o celulă.

Folosind torţa, tăiase acum o oră legăturile care ţineau grătarul peste scurgere. Acum îi împinse capul. Anakin văzu *Copiii Fantomă* înlănţuiţi cu toţii. Lanţul de fier trecea printr-un inel din cătuşele fiecărui copil. Încuietorile ţineau lanţul de la mâna lui Dorn, aflat în spate, până la Kitster în faţă. Urcă la ei cu torţa cu plasmă în mână. Trebuia să se grăbească. Afară se întunecase, iar gardienii aveau să vină în orice moment. Sperase să aibă mai mult timp. Avea nevoie de timp pentru a-i elibera pe *Copiii Fantomă*, timp pentru a scăpa şi încă şi mai mult timp pentru a ajunge la Jira şi la prietenii ei contrabandişti din deşert.

Dorn, Kitster şi Pala părură foarte fericiţi să-l vadă. Dar nu aveau timp de pierdut. Torţa cu fascicul de plasmă trecu rapid prin încuietori. Anakin îi îndemnă pe toţi spre conducta de scurgere, apoi se strecură el însuşi şi trase grătarul înapoi peste gura de canalizare. Auzi uşa scârţâind deasupra.

Un gardian strigă:

— Sună alarma!

Capitolul 6

Anakin îi urmă pe Dorn şi pe ceilalţi prin conductele de scurgere. Nisipul zbura peste tot. Anakin se asigură că îi dăduse fiecărui copil câte o mască de nisip, pentru a putea trece prin ţevi. Nu voia să se sufoce nimeni.

Nu avea decât trei baghete luminoase. În faţă, Dorn avea una. Un copil din mijlocul grupului avea o alta, iar Anakin o avea pe ultima. Tot ce vedea, erau umbre amestecate şi tălpile şi picioarele *Copilului Fantomă* care se târa chiar în faţa lui. Ţevile nu erau suficient de mari pentru ca să se strecoare un copil. Trebuia să şerpuiască prin nisipul curgător, trăgându-se pe coate şi împingând cu degetele de la picioare.

Anakin împinse blasterul ionic Jawa înapoi în sac.

— Sunt la o intersecţie, strigă Dorn după ce se mai târâră o vreme.

Anakin inspiră adânc, îşi scoase masca şi strigă:

— Ia-o la dreapta! Mergi până când se deschide a doua conductă deasupra capului tău. Ne va duce la hangarul navetelor de curse.

Alarmele îndepărtate urlau, răsunând înfricoşător prin ţevi. Anakin spera că încă mai funcţionau bruioarele de semnal pe care le făcuse pentru prietenii săi. În caz contrar, emiţătorul unuia dintre ei le-ar putea da de gol locaţia.

— Ai grijă în spatele tău, strigă Pala prin ţeavă către Anakin. Vor trimite droizi prinzători.

Anakin ştia asta. Droizii prinzători erau făcuţi să vâneze fugari. La fel ca şi căutătorii, puteau urmări mirosul. Ochii lor cu vedere în infaroşu puteau vedea prin întuneric. Neutralizatoarele lor îl puteau doborî chiar şi pe cel mai masiv om. Puteau să se strecoare prin spaţii înguste. Şi, odată ce îşi băgau ghearele în tine, nu te mai lăsau să scapi. În acel moment, Anakin nu îi putea opri. Atâta timp cât era blocat în conducta asta îngustă, nu putea să se întoarcă pentru a-şi folosi blasterul ionic.

— Grăbiţi-vă! strigă Anakin.

Copiii se strecurau cât de repede puteau. Deasupra lui şi

în spate, Anakin auzi gardienii strigând, urmaţi de sunetul grătarului metalic lovind ţevile. Ascultă după sunetul revelator al picioare mecanice care veneau din urma lui.

Copilul din faţa lui pătrunse brusc într-o zonă cu nisip mai adânc. Ajunseseră la o intersecţie. Trei conducte mici se întâlneau aici într-o cutie, apoi nisipul era tras în jos printr-o conductă.

Din spate se auzi un sunet de răzuire, un *rap, tap, tap* de picioare mecanice care mergeau prin ţevi.

Anakin se scufundă cu capul înainte prin conducta de joncţiune şi scoase blasterul ionic Jawa. Nu îndrăznea să-şi ridice capul acolo unde l-ar putea prinde droidul. Băgă, pur şi simplu, ţeava blasterului ionic în ţeava deschisă, apoi trase. Blasterul nu afecta nicio creatură vie, ci doar droizi. Gazele ionizate albastre urlară prin conductă. Trei vocabulatoare electronice ţipară, răsunând în spaţiul închis. Gura lui Anakin se deschise de uimire. În ţeavă fuseseră trei droizi prinzători. Salvele de energie trecură prin droizi. Aceştia căzură împreună într-o grămadă inutilă.

Explozia îl aruncă pe Anakin înapoi. Se târî mai departe cu urechile răsunând.

Ascultă după mai multe semne de urmărire ale droizilor prinzători. Nu mai auzi niciunul. Se scufundă în ţeava mai mare. Era mare doar cât să întinzi mâna faţă de cea prin care tocmai venise, dar se simţea mult mai mare.

Mai devreme nisipul fusese nemişcat. Acum se învârtea în jurul lui.

Îl împingea mai repede. Urmă picioarele copilului din faţa lui. Era la o sută de metri de hangarul navetelor – sau cel puţin bănui asta.

Ajunse la intersecţie şi îl văzu pe *Copilul Fantomă* din faţa lui încercând frenetic să se târască. Dar nisipul năvălea prin ţeavă, creând un curent puternic, iar *Copiii Fantomă* erau atât de fragili. Nu avea să reuşească!

Furios, copilul lovi cu piciorul şi se împinse în partea laterală a ţevilor, dar tot nisipul câştiga, împingându-l mai departe în sistemul de canalizare. Anakin ajunse la ţeavă şi încercă să se împingă în sus. Nisipul fierbea în jurul lui. Era ca un torent.

Nu se putea gândi decât la un singur motiv pentru că era

atât de mult nisip: stăpânii de sclavi inundaseră conductele! Copiii se vor sufoca. Poate că încercau să omoare copiii, sau poate că încercau doar să le taie calea de evadare.

În orice caz, Anakin nu reuşi să treacă din ţeavă. Nu putea decât să urmeze curentul de nisip şi pe *Fantome*.

Capitolul 7

Anakin aluneca prin ţevi. Nisipul îl împingea şi îl tot împingea. Nu se putea opri. Nu putea încetini. Lăsă blasterul ionic şi torţa cu plasmă în geantă, şi alunecă atât cât putut de bine, ţinând strâns bagheta luminoasă.

Copiii Fantomă, Pala, Dorn şi Kitster alunecau mai repede decât el. Anakin îi pierdu din vedere. Habar nu avea cât de repede alunecase sau cât de departe.

Torentul îl măturase probabil vreo mie de metri, trecând de deschideri, una după alta, fără să aibă habar unde îi ducea conducta. Conducta se deschise brusc şi torentul îl scuipă într-o prăpastie. Zbură cu capul într-o dună. Reuşi să ţină bagheta luminoasă. În torentul de mai jos, văzu geanta cu blasterul ionic şi celelalte provizii. Se scufunda! Dar plămânii îi dureau. Praful îl sufoca. Lăsă geanta, se ridică după aer proaspăt şi tuşi până îşi curăţă plămânii. Îşi puse iar masca de nisip şi se scufundă din nou. Întinse frenetic mâna după geantă. Curenţii de nisip o împinseră mai adânc, ca şi cum ar vrea să-l atragă mai departe de prietenii lui. Ieşi la suprafaţă după aer şi văzu ceva: urmele unui monstru. Abia văzuse urmele, căci apăru şi creatura. Un neg de rocă[1]! Un picior portocaliu se înfăşurase în jurul braţului şi un altul se întinse spre bagheta luminoasă. Încerca să i-o ia. Anakin se luptă cu monstrul, dorindu-şi să aibă o armă. Dar toate uneltele lui se aflau pe fundul dunei. Reuşi să-şi scoată masca de nisip cu mâna liberă. Apăru un picior cu gheare. Anakin muşcă gheara cu toată puterea. Monstrul urlă. Dintr-o dată, negul de rocă încetă să mai lupte pentru a-i lua bagheta luminoasă şi începu să lupte pentru a scăpa. Anakin îl muşcă din nou pentru a pune punct luptei. Negul se îndepărtă repede, iar Anakin se scufundă în nisip şi îşi apucă geanta de scule. Apoi se ridică în picioare şi ridică bagheta luminoasă pentru a se orienta. Copiii ajunseseră într-o cameră mare, poate de optzeci de metri

[1] Neg de rocă – specie de paraziţi veninoşi cu opt picioare şi patru ochi. Pe lângă faptul că înţepau şi muşcau, mai posedau şi un venin neurotoxic dureros, folosindu-şi muşcătura toxică pentru a ucide prada înainte să-şi depună ouăle în corpul ei.

lungime şi patruzeci de metri lăţime. Tavanul coborât era tăiat în piatră. În cameră se deschideau zeci de ţevi. Părea să servească drept bazin de acumulare, unde se puteau aduna obiectele mari din ţevile de drenaj.

În nisipul din jurul lui, Anakin îi putu vedea pe *Copiii Fantomă*. Băieţelul pe care îl urmărise Anakin tuşea. Îşi ridică greoi capul şi lăsă nisipul să-l acopere. Anakin îl apucă pe copil din spate şi încercă să-l tragă în siguranţă.

— Aici! strigă Pala.

În colţ se afla o platformă, un loc solid unde putea sta toată lumea.

— Ieşiţi din nisip! îi avertiză Anakin. Este ceva, aici, cu noi!

Fugi, încercând să-l târască pe băieţel după el. Copiii se zbătură prin nisip, până ajunseră pe platformă. Se urcară pe ea şi se aşezară, tuşind, în timp ce studiau suprafaţa nisipului. Anakin aduse copilul în siguranţă.

— E un monstru aici? întrebă prinţesa Arawynne.

Unii dintre *Copiii Fantomă* începură să plângă.

— Da, spuse Anakin. Şi are un gust îngrozitor.

— Ce facem dacă vine după noi? întrebă un *Copil Fantomă*.

Nu-şi putea ascunde teroarea în glas.

— L-am muşcat foarte tare, spuse Anakin. Asta l-a speriat – cel puţin pentru moment. Puteţi lua cu toţii o muşcătură din el, dacă se întoarce.

Îl împinse pe copil pe platformă. Băiatul nu se putea opri din tuse. *Oh, nu,* gândi Anakin. *Este rănit şi nu ştiu cum să ieşim de aici. Avem probleme mari.*

Capitolul 8

— Cineva trebuie să găsească o cale de ieşire de aici, spuse Arawynne.

Anakin se simţea atât de obosit, încât abia se mai putea mişca. Dar nu-i putea dezamăgi pe prietenii lui.

— Mă duc eu, se oferi el.

Dacă îi vedea cineva pe Pala, Dorn sau pe vreunul dintre *Copiii Fantomă*, ar fi fost recunoscuţi instantaneu ca fiind evadaţi. Anakin încă avea elementul surpriză de partea lui. Atâta timp cât încă nu îl căuta nimeni.

— Grăbeşte-te, îl imploră Arawynne. Vor veni după noi.

Anakin aprobă din cap. Ridică ochii spre ţevile care se goleau în cameră. Avea zeci de alegeri. Alese una la întâmplare – una mare, aflată chiar deasupra capului. Kitster şi Dorn îl ridicară şi îi întinseră geanta de scule. Anakin scoase torţa cu plasmă. Nu mai avea multă energie în baterie, dar avea sentimentul că va avea nevoie de ea. Torţa putea să treacă prin orice: piatră, duracretă – chiar şi o placă de armură. Tot ce trebuia să facă Anakin era să găsească o conductă de scurgere care să ducă într-o camera goală, apoi să taie o cale de ieşire. Trecu prin ţeavă. Nu era aproape niciun fir de nisip aici. Oriunde ducea conducta aceea, nu mai fusese folosită de mult timp.

Perfect, gândi el. Îşi imagină un depozit sigur, abandonat. Merse încet, scoţând un zgomot surd în timp ce se împingea cu degetele de la picioare şi ţinea geanta cu scule în faţa lui. Ţeava îl duse până la o intersecţie în formă de Y. Se uită la stânga şi apoi la dreapta. Nu ştia pe care cale să meargă. Îşi opri bagheta luminoasă pentru a vedea dacă putea zări lumină în vreuna dintre cele două direcţii. Dacă putea vedea lumină, atunci asta însemna că tunelul se termina prin apropiere.

De îndată ce opri bagheta, auzi un mârâit din ţeava din dreapta lui. Mai auzise sunetul acesta, înainte, în magazinul cu vechituri al lui Watto: şobolani womp!

Rozătoarele murdare se îngropau adesea sub foile mari de metal. Un şobolan adult putea fi la fel de lung ca un bărbat. Erau destul de mari ca să care copii şi chiar Jawa maturi. Anakin nu

avea niciun blaster şi se îndoia că şobolanul womp avea să se teamă de dinţii lui. Tot ce avea era torţa cu plasmă. Bâjbâi după comenzi prin întuneric. Setă fasciculul de plasmă pentru o rază lungă şi îngustă. Şobolanii womp se apropiau. Le auzea picioarele lovind ţeava metalică. Anakin ţipă, sperând că se vor opri. Timp de o fracţiune de secundă funcţionă. Răsuci duza torţei în sus, chiar atunci când unul dintre şobolani atacă. Apăsă pe trăgaciul dispozitivului de acţionare a fasciculului. Un şuvoi alb, înfricoşător, de gaz supraîncălzit fu pulverizat din torţă. Acţionă ca un aruncător de flacări.

În tunel, ochii roşii, aprigi, ai şobolanului womp reflectară lumina fasciculului. Mârâi şi îşi dezveli incisivii enormi, tocmai atunci când plasma trecu prin el! În spate, ceialţi şobolani womp mârâiră şi se retraseră. Anakin se repezi prin tunelul din stânga, dornic să scape de ei. Merse mai departe prin ţeavă. Se răsuci de zeci de ori şi întâlni mai multe conducte mici. De fiecare dată, apuca cu atenţie mânerul baghetei luminoase şi zgâria un X deasupra. Aşa va şti pe unde să se întoarcă.

În cele din urmă, ajunse într-un punct de întâlnire şi văzu o scurgere drept deasupra capului. Anakin îşi opri bagheta luminoasă, apoi rămase sub ţeavă pentru o secundă, ascultând. Camera de deasupra părea liniştită. Se strecură prin ţeavă, ridicându-se până când se apropie de scurgere. Capacul scurgerii era securizat cu încuietori ruginite. Anakin se gândi să le taie. Arătau atât de fragile, încât decise că, dacă le-ar lovi, probabil că s-ar rupe. Lovi capacul de scurgere cu mânerul baghetei luminoase. Un zăvor se rupse cu *zgomot*. Dintr-o dată, auzi sunetul unei uşi care se deschidea.

— Ai auzit? şopti cineva în Huttă.

Vocea suna mecanic, ca vocabulatorul unui droid.

— Ce? întrebă o voce similară.

— E cineva aici!

Anakin îngheţă, neîndrăznind să se mişte. Se aprinse o lumină. Două siluete se strecurară în cameră. Le putea vedea prin grătar. Erau Morseeriani – creaturi cu pielea verde, capete lungi şi noduroase şi patru braţe. Din moment ce Morseerianii respirau gaz metan, ambii purtau ochelari de protecţie şi măşti de gaze. Difuzoarele de pe măşti făcuseră ca vocile lor să pară mecanice.

Anakin îi recunoscu imediat pe cei doi. Erau piraţi spaţiali.

Aceeaşi Morseeriani veneau uneori în magazinul cu vechituri al lui Watto, căutând piese de schimb. Incinta mare de deasupra era un fel de cameră de depozitare care adăpostise cândva echipamente masive de curăţare. Piraţii începură să cerceteze camera, luminând puternic în colţuri. Anakin alunecă pe conductă, încercând să nu facă niciun zgomot.

— Hei, spuse un pirat. Uită-te la capacul de scurgere. A umblat cineva la el.

Disperat, Anakin se lăsă în jos prin conductă până ajunse la joncţiunea principală. Deasupra capului, lumina fulgeră primprejur, în timp ce piraţii se apropiau. Picioarele îi atinseră solul, iar Anakin aluneca în siguranţă chiar când se auzi de sus un zgomot de smucire. Rugina şi murdăria coborâră prin fascicul puternic de lumină. Anakin se ascunse. Abia îndrăzni să respire. Morseerianii erau la fel de mari ca oamenii, dar cu capete şi umeri mai mari. Nu se puteau târî prin ţeavă.

— Crezi că a încercat cineva să intre aici? întrebă unul dintre Morseerianii.

Piraţii păreau foarte suspicioşi. Anakin avu o idee strălucită. Încercă să-şi amintească exact cum mârâise şobolanul womp. Se lăsă pe spate, cu gâtul întins şi scoase un zgomot similar. Pentru Anakin suna precum regele tuturor şobolanilor womp, mârâind după sânge! Timp de câteva secunde, aştepta reacţiile piraţilor.

— Ce-i asta? întrebă un pirat. Un worrt bolnav?

— Nu, un parazit nenorocit de şobolan, mormăi celălalt pirat.

Deodată, o lumină albastră orbitoare străluci în faţa ochilor lui Anakin. Un proiectil fierbinte de blaster se izbi de ţeavă. Zburară bucăţi de metal fierbinte şi de rugină. Anakin încercă să clipească pentru a îndepărta murdăria din ochi. Inima îi galopa. Proiectilul acela de blaster lovise prea aproape de el!

— Crezi că l-ai nimerit? întrebă un pirat.

— Mă îndoiesc, spuse celălalt Morseerian. Dar pariez că nu mai vine din nou pe aici. Mai bine verifică lada cu bani, pentru a fi siguri.

Anakin îndrăzni cu greu să respire. Deasupra capului auzi un zăngănit, apoi scârţâitul balamalelor şi un zgomot brusc ca şi cum cineva luase o mână de monede.

— Mi se pare în regulă, spuse unul dintre piraţi.

Piraţii puseră din nou grătarul. Apoi îşi folosiră picioarele cu bocanci ca să-l împingă bine la loc. Anakin se frecă la ochi. Erau plini de praf. Voia să plece de acolo cât mai repede. Dar îl reţinu ceva: comoara piraţilor.

Anakin era cinstit, dar avea nevoie disperată de bani. Jira îi contactase deja pe contrabandişti şi aceştia vor fi aici în cel mult o oră pentru a duce *Copiii Fantomă* acasă. Dar, mai întâi, vor cere banii.

Acum, Anakin tocmai dăduse peste ceva bani.

Nu putea să plece fără ei.

Capitolul 9

Anakin aşteptă câteva momente. Pe cât de încet putea, se strecură din nou în sus, până ajunse la capacul de scurgere. Sudoarea se revărsa din el. Urcarea ţevii în linişte fusese o muncă grea. Împinse uşor capacul. Se desprinse. Piraţii Morseeriani rupseseră, de fapt, încuietorile în locul lui. Anakin se simţi tentat să le lase un bilet de mulţumire după ce lua banii. Ridică cu grijă capacul greu de fier, apoi îl împinse pe podea. În câteva secunde, intră în camera de depozitare. Nu era nicio lumină.

Porni bagheta luminoasă şi se uită în jur. Lăzile vechi, majoritatea acoperite de praf, umpleau camera. Un răcitor de aer vechi era încorporat într-o nişă de deasupra uşii, dar nu funcţiona. Camera se simţea sufocant de fierbinte.

Anakin se uită pe podea. Şi ea era acoperită de praf. Nu mai curăţase nimeni de zeci de ani. Nu îi fu greu să-şi dea seama unde ascunseseră piraţii cutia cu comori. Anakin merse, pur şi simplu, după urmele din praf.

Inima îi bătea puternic. Apucă torţa cu plasmă de parcă ar fi fost un blaster, temându-se că piraţii se puteau întoarce în orice moment. Încercă să nu-şi imagineze ce i-ar face dacă l-ar prinde. Ajunse la nişte cutii acoperite cu o prelată. O ridică cu blândeţe. Sub prelată se afla o cutie de marfă, închisă.

Comoara!

Încercă să ridice cutia. Era atât de grea încât se îndoia că până şi un Whiphid ar fi putut să o mişte. Anakin nu avea cheia de la încuietoare, dar avea torţa cu plasmă. Îi reglă setările astfel încât să scoată un fascicul mic, îngust, de plasmă, apoi o porni. Torţa şuieră ca un şarpe şi emise o flacără albastră constantă. Puse fasciculul pe încuietoare şi începu să taie. Metalul se făcu roşu şi se topi, picurând într-o baltă pe podea. Anakin era expert cu torţa. Trebuia să taie tot timpul bucăţi de nave spaţiale vechi. Dar era pentru prima dată când tăia o cutie de marfă.

În câteva secunde, deschise capacul.

În interiorul cutiei era o avere în monede dintr-o sută de

lumi!

Aici, pe Tatooine, lumea folosea valuta. Anakin ştia valoarea multora dintre monede. Luă cele mai valoroase monede şi le băgă în buzunarele adânci ale halatului său Jawa. Răsunau încet, foarte plăcut pentru urechi.

Anakin numără rapid o sumă în monede, în valoare de trei mii de wupiupi.

Dar nu luase în calcul cât de sensibile erau urechile piraţilor Morseeriani!

Auzi un zgomot şi reuşi să-şi stingă bagheta luminoasă chiar înainte ca uşa să se redeschidă. Se ascunse în spatele lăzilor prăfuite. Morseerianii îşi plimbară baghetele luminoase prin cameră.

— Uite, spuse un pirat. Grătarul e pe podea. Este cineva aici!

Anakin îşi înăbuşi dorinţa de a ţipa.

Piraţii aveau blastere şi nu vor ezita să tragă!

Capitolul 10

Piraţii stăteau în prag. Anakin se ascunse mai bine în spatele lăzilor, bâjbâind încă o dată la setările torţei. Le setă la lungime maximă, cu acoperire largă. Putea să-şi dea seama că energia din baterii era aproape terminată. La setarea asta, se va epuiza aproape instantaneu. Când baghetele luminoase se duseră spre partea îndepărtată a camerei, Anakin se ridică în întuneric. Îşi ridică torţa şi apăsă pe trăgaci.

Fluxul de plasmă inundă camera cu lumină. Morseerianii ţipară. Erau îngroziţi din cauza torţei. Piraţii respirau metan. Dacă fascicul le lovea măştile respiratorii, întreaga încăpere ar exploda ca o bombă!

Anakin nu luase în calcul nici faptul că piraţii aveau patru braţe. Fiecare pirat avea câte o baghetă luminoasă, dar şi câte două blastere. Ambii piraţi deschiseră focul în timp ce se retrăgeau pe uşă. Proiectilele verzi de blaster zburară prin aer, prefăcând lăzile în bucăţi de resturi zburătoare, lovind pereţii, şi arzând pe lângă picioarele lui Anakin. Anakin ţipă şi se repezi la piraţi, chiar în timp ce se retrăgeau pe uşă, fugind panicaţi. Continuă să arunce flăcări spre uşă în timp ce alerga spre gaura de scurgere. Torţa se epuiză brusc. O aruncă prin uşă şi se aruncă cu capul înainte prin ţeava de scurgere.

După ce aproape îşi zdrobi capul când ajunse pe fundul ţevii, se grăbi înapoi de-a lungul conductei prin care trecuse. Deasupra, auzea piraţii blestemând. Se repeziseră la ţeavă şi începuseră să tragă în ea, dar era prea târziu.

— Mai bine vă luaţi o încuietoare nouă, strigă Anakin în timp ce se târa în siguranţă.

Mai târziu, coborând prin ţeavă, Anakin se întrebă cât de repede ar putea veni vânătorii de sclavi după el şi prietenii săi. Ştia că trebuia doar să găsească o cale de ieşire din ţevi. Apoi se putea întoarce să-i ia şi pe ceilalţi.

Ajunse la o intersecţie, se întoarse din nou şi găsi o conductă veche. Urcă pe ea şi ajunse la un capac de scurgere. Ţeava se deschidea într-un depozit, unde erau stivuite de jur împrejur lăzi pentru alimente. Luminile erau aprinse. Nu putea fi

decât într-un singur loc: camera de depozitare a *Centrului Comercial pentru Mâncare Galactică* din Mos Espa – chiar pe strada unde era şi magazinul cu vechituri al lui Watto. Anakin urcă până la capacul de scurgere şi îl împinse. Încuietorile păreau vechi şi ruginite, dar nu putu obţine forţa de care avea nevoie. Încercă să lovească cu mânerul baghetei luminoase, sperând că nu o va rupe înainte să desfacă încuietorile.

— Ce faci? întrebă o voce de sus.

Un bărbat uriaş privi prin capacul de scurgere.

— Sunt inspector de canalizări, spuse Anakin prima minciună care îi veni pe buze. Ai putea să-mi dai o mână de ajutor?

Omul cel mare se uită la el, neîncrezător.

— Sclav evadat este mult mai probabil, spuse el. Ar trebui să chem securitatea magazinului.

Aruncă o privire spre o uşă din apropiere. Anakin îşi înghiţi frica.

— Te rog, nu o face.

Nu putea să-l vadă bine pe om prin grătarul de scurgere. Era doar un contur neregulat. Dar, încetul cu încetul, începu să-i vadă detaliile hainelor. Bărbatul purta o tunică simplă din ţesătură ieftină, la fel de mată ca nisipurile de pe Tatooine. Avea o privire familiară pe chip. Era abătută, lovită de viaţă. Anakin văzuse privirea aceea de mii de ori, pe feţele altor sclavi.

— Te rog, spuse Anakin. Ajută-ne!

Bărbatul îşi linse buzele şi se uită din nou, nervos, la uşă.

— Pleacă, îl imploră sclavul. Am o familie de protejat.

— Mai întâi scoate grătarul.

— Ne vei ucide pe toţi, obiectă bărbatul.

— Scoate grătarul şi îndepărtează-te. Nu te mai întoarce pentru o vreme, spuse Anakin. Nu va şti nimeni, niciodată.

Omul se uită nervos în jur. Sudoarea îi şiroia pe frunte.

— Te rog, spuse Anakin. Sunt doar nişte copii pe care încerc să-i salvez. Sunt copii cu toţii.

Bărbatul întinse mâna şi smulse capacul de scurgere. Metal se răsuci când se rupse din podea. Abia atunci îşi dădu Anakin seama cât de mare era sclavul. Era un om puternic, cu braţe masive, întărite de multele ore petrecute ridicând şi stivuind lăzile. Anakin nu ar fi putut niciodată să scoată capacul de scurgere fără ajutorul lui.

— Ai douăzeci de minute, spuse sclavul în timp ce ieşea din camera de depozitare şi stingea luminile.

Anakin se repezi după prietenii săi. Trebuia să-i scoată din ţevi cât timp grătarul depozitului era încă deschis. Trecu de mai multe joncţiuni. Toate conductele arătau exact la fel. La fiecare joncţiune se oprea câte o jumătate de secundă, doar ca să se asigure că era pe drumul cel bun.

Odată, trecu de o cotitură şi se gândi că se pierduse. O marcase, dar nu suficient de clar. Se opri şi făcu un semn mai clar. Aproape că ajunsese în camera mare când văzu o lumină în faţă. Cineva se grăbea spre el.

O văzu pe Arawynne cu o baghetă luminoasă. În spatele ei auzi respiraţia grea, mormăiturile şi strigătele *Copiilor Fantomă*.

— Anakin, repede! strigă ea. Întoarce-te.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Vânătorii de sclavi! strigă Arawynne. Sunt prin ţevi, urmărindu-ne!

Anakin nu se putea întoarce. Nu era suficient loc. În schimb se dădu înapoi până ajunse la o intersecţie. Expresia lui Arawynne era sumbră, iar Anakin îşi dădu seama că se întâmplase ceva oribil.

— Ce altceva este în neregulă? întrebă el.

— Coniel, băiatul pe care l-ai scos din nisip, este inconştient. Dorn este cu el. Încearcă să ne ajungă din urmă, dar nu se poate mişca prea repede, cărând un copil. A spus că va încerca să ne întâlnească la Stânca Bantha.

Stânca Bantha. Acolo trebuia să aterizeze nava contrabandistului.

— Anakin, mi-e frică, mărturisi Arawynne. Nu cred că Dorn mai este în urma noastră. Cred că ştie că va fi prins, aşa că încearcă să-i îndepărteze pe vânătorii de sclavi de noi.

Asta suna ca ceva ce ar face Dorn. Chiar atunci se auzi un sunet îndepărtat, ca de foc de blaster, urmat la scurt timp de un altul.

Anakin simţi că se răceşte. Era îngrijorat pentru Dorn. Mai îngrijorat decât fusese vreodată în viaţa lui. Dar îngrijorarea nu l-ar ajuta deloc.

Dorn dispăruse.

Anakin porni înapoi până ajunse la intersecţie, apoi se întoarse şi îi conduse pe copii până la depozitul magazinului.

Deschise uşa din spate a magazinului şi privi afară.

Era în sistemul de canalizare de prea mult timp. Noaptea începuse să cadă peste Tatooine. Întunericul era adânc şi gros.

Spera că nu era prea târziu ca să mai ajungă la nava contrabandistului.

Capitolul 11

Anakin alergă spre magazinul de vechituri. Din fericire, Watto era plecat cu o afacere neaşteptată, de ultim moment – şi nu-şi luase speederul. Era o chestie veche şi ponosită, dar Anakin se asigurase că nu exista niciun speeder mai rapid pe Tatooine.

Străbătu străzile întunecate, până în spatele magazinului de mâncare.

Câţiva Jawa şi scurrieri scormoneau prin gunoiul din spatele magazinului. Nu le acordară nicio atenţie atunci când Pala, Kitster, Arawynne şi *Copiii Fantomă* fugiră din umbră şi săriră în partea din spate a speederului. Anakin aruncă peste ei păturile vechi şi murdare pe care le folosea în mod normal ca să ţină soarele departe de vechiturile lui Watto.

Porni propulsoarele. Tocmai când ieşi pe alee, uşa din spate a magazinului se deschise brusc. Apărură acolo o pereche de vânători de sclavi: Rodiani feroce cu blastere grele. Traseră o salvă de blaster. Un proiectil sfâşie prin carcasa din spatele speederului în timp ce Anakin dădea colţul.

Anakin îşi dădu seama că Watto probabil că nici măcar nu va observa o altă gaură în speederul său. Zbură pe străzile din Mos Espa, ajunse la deşert şi apăsă mai tare pe acceleraţie. Speederul zumzăi, cântând pe deasupra nisipului. Tresălta la fiecare ridicare şi coborâre a dunelor. Stelele serii străluceau cu o lumină puternică.

Zbură prin nisipurile deşertului, cu lumina stinsă. Speederul ţipă pe lângă o pereche de Bandiţi Tusken care călăreau pe o bantha singuratică.

Curând, se apropie de Stânca Bantha, o piatră uriaşă roşie care ieşea din nisipul de pe fundul canionului. În întuneric, stânca semăna cu o bantha uriaşă mai mult ca niciodată.

Anakin privi deasupra capului, uitându-se printre stele după luminile navei. În depărtare, văzu luminile intermitente de aterizare ale unor transportoare uriaşe şi a altor nave care se îndreptau spre portul spaţial Mos Espa.

Dar nu văzu nicio navă prin apropiere. Nu ateriza şi nu

decola nicio navă.

Presupuse că era un semn bun. Poate că nava de contrabandă încă îl aştepta.

Sau poate că nu va mai veni deloc.

Aprinse luminile speederului. Tăiară prin întuneric ca fulgerul într-o furtună de praf de pe timpul verii. În faţă, văzu o bătrână lângă o grămadă de stânci. Jira se ridică şi făcu semn cu mâna.

Pala ieşi de sub prelată şi se uită în jur. Jira stătea singură pe adunătura de stânci. Pala nu putea vedea niciun semn al navei contrabandistului.

— Au venit deja? întrebă Pala.

Jira clătină din cap.

— Vin doar când le dau semnal că suntem gata. Şi avem o problemă: nu am făcut rost de destui bani.

Inima lui Pala încetă să mai bată. Trecuse prin atâtea necazuri pentru a elibera *Copiii Fantomă*. Fusese capturată şi aproape ucisă. Şi pentru ce? Dorn, unul dintre cei mai vechi prieteni ai ei, dispăruse împreună cu un *Copil Fantomă*.

— Am ceva bani! strigă Anakin.

Pala nu-şi putu imagina că Annie va avea destui bani ca să le ajungă. Dar el băgă brusc mâna în halat şi în buzunare şi începu să scoată monede dintr-o duzină de lumi.

— Annie, întrebă Jira, de unde le-ai luat?

— Uh, le-am găsit în ţevi, oarecum.

Jira luă o mână de monede şi le privi cu atenţie.

— Va fi în regulă? întrebă Pala.

— Pentru contrabandişti nu contează, spuse Jira. Da, va fi bine. Este mai mult decât suficient.

Cuvintele nu puteau exprima cât de uimită era Pala la vederea banilor lui Anakin sau cât de uşurată se simţea. Fugi spre el şi îl îmbrăţişă. Acum va fi liberă... dacă vor apărea contrabandiştii.

Ceilalţi copii ieşiseră cu toţii de sub pături şi stăteau pe nisipurile calde ale deşertului. *Copiii Fantomă* încă străluceau cu propria lor lumină specială. Chiar şi cu vânătăi şi murdari, tot erau frumoşi. Dar Kitster părea jalnic. Stătea cocoşat, îngrijorându-se pentru Dorn.

Jira se duse la stâncă şi luă o baghetă luminoasă. O ridică deasupra capului şi o porni, apoi o legănă într-un cerc lent. O

opri o secundă, apoi repetă mişcarea încă de două ori. Când termină, propulsoarele unei nave spaţiale deveniră vizibile, pe vârful Stâncii Bantha. Flăcările albastre izbucniră din orificiile de evacuare şi nava se ridică din grămada de stânci, unde fusese ascunsă vederii.

Pentru o clipă, urcă în aer, arătând pentru toată lumea ca o stea căzătoare. Apoi se întoarse spre ei. Nava Corelliană ponosită coborî pentru a ateriza.

Numai când nava ateriză şi se deschise trapa, Pala începu să-şi dea seama că avea să scape cu viaţă. Îl îmbrăţişă din nou pe Anakin şi izbucni în lacrimi de uşurare şi tristeţe – uşurare că avea să trăiască, tristeţe pentru că ştia că nu îl va mai vedea niciodată pe Anakin.

Un bărbat imens se repezi prin trapa navei şi se opri. Era un bărbat cu părul lung şi întunecat care îi curgea peste umeri. Luminile roşii de încărcare ale trapei aruncau o strălucire stranie asupra lui. Purta o pereche de blastere grele – câte unul legat de fiecare picior. Se uită la Jira şi la copii. Clătină din cap mirat.

— Ai banii?

Pala se aşteptase ca vocea lui să fie dură, pentru că avea aspectul unui criminal înrăit. Dar, în schimb, era moale, aproape amabilă.

— Da, spuse Jira.

Ridică punga cu monede, donaţii ale sclavilor din Mos Espa şi i-o întinse. Contrabandistul nu se uită în pungă. O ridică doar gânditor.

— Este destul, spuse el. Îi numără pe copii. O să pot să-i strecor pe toţi la bord – cu greu.

Capitolul 12

Kitster şi Anakin se priviră surprinşi. Niciunul dintre ei nu plănuise să părăsească Tatooine. Ar fi fost prea mult să spere, dar acum contrabandistul chiar se oferea să-i ia.

— Uh, spuse Anakin repede. Eu nu merg.

— Nu mergi? întrebă contrabandistul.

— Mama mea este aici, spuse Anakin. Nu o pot părăsi.

— Eşti sigur? întrebă contrabandistul. Şanse ca asta nu vin prea des în viaţă.

Anakin se uită la el. Pentru o clipă, arătă de parcă asculta o voce îndepărtată.

— Ba da, spuse el în cele din urmă. Sper că da.

Părea ferm în alegerea sa. Chiar credea că într-o zi se va putea elibera.

Dar Kitster ştia că o astfel de şansă s-ar putea să nu le mai iasă niciodată în cale. Se duse la cel mai bun prieten al său şi rămase o clipă privindu-l.

— Uau, spuse el, încă prea şocat ca să-i vină să creadă ce noroc avea. Cred că asta înseamnă că ne luăm la revedere.

— Da, spuse Anakin.

Anakin îl îmbrăţişă şi Kitster îl strânse tare. Simţi că Anakin încerca să ţină durerea înăuntru. Lui Kitster nu i se părea în regulă să plece astfel. Dorn dispăruse şi Kitster pleca şi el. Procedând astfel, îl lăsa pe Anakin mai singur ca niciodată.

— Toţi prietenii tăi vor fi dispărut, spuse Kitster.

— Îi voi avea în continuare pe Wald şi Amee, spuse Anakin.

Asta era adevărat, dar nu era la fel. Anakin se jucase cu copiii mai mici, dar crescuse, practic, cu Pala, Kitster şi Dorn. Nu erau doar prieteni. Erau fraţi şi surori.

— Da, tu vei avea întotdeauna prieteni, spuse Kitster.

Pala şi *Fantomele* îşi luară rămas bun de la Jira. Bătrâna plângea de uşurare că îi vedea plecând, iar Kitster o îmbrăţişă. Jira îi ciufuli părul şi spuse:

— Mă bucur că vei fi liber, chiar dacă îmi va fi dor de tine.

El se gândi la toate momentele bune pe care le avusese

cu ea şi spuse:

— Sunt bucuros că voi fi liber, chiar dacă îmi va fi dor de tine.

Anakin îl avertiză pe contrabandist:

— Domnule, prietenii mei au transmiţătoare în ei şi urmăritoare de sclavi.

— Nu-ţi face griji, spuse contrabandistul. Ştiu cum să mă descurc cu ele.

Kitster se întoarse şi merse spre nava spaţială. Pala şi *Copiii Fantomă* intraseră deja. Când se apropie, se uită la contrabandistul luminat de becurile roşii. Era ceva familiar la el, ceva ciudat. Era aproape ca şi cum Kitster l-ar fi întâlnit în vis. Veni mai aproape, nevenindu-i să creadă. Contrabandistul era mai bătrân decât îşi amintea, îşi tăiase barba şi îi crescuse părul. Dar Kitster recunoscu faţa şi vocea profundă şi moale. Abia după ce ajunse la trapă, avu un sentiment ciudat că ştia cine era omul. Recunoscu cicatricea albă zdrenţuită care mergea de la articulaţia degetului mare până în mijlocul încheieturii mâinii. Încă purta brăţara de aur, ca o cătuşă de sclav. Kitster se opri pe pasarelă, întinse mâna şi atinse brăţara aurie.

Gâtul i se strânse, iar lacrimile i se revărsară în ochi. Nu mai putea vorbi.

— Îţi place brăţara? întrebă tatăl său. O păstrez ca pe un memento. Şi eu am fost cândva sclav.

Kitster era pe cale să vorbească, să spună primele cuvinte pe care i le adresase tatălui său de când fusese răpit de sclavagişti, în urmă cu atât de mulţi ani, când tatăl său se întoarse brusc, ridică un blaster şi îl împinse spre trapă.

Venea un speeder, zburând repede peste deşert, cu farurile stinse.

— Intră înăuntru, strigă tatăl său. Este o capcană!

Capitolul 13

Speederul ţipă ieşind din întuneric şi din noapte, şi execută o oprire chiar lângă trapă. Contrabandistul ridică blasterul greu în mâna dreaptă şi ţinti pilotul. Aproape prea târziu, Kitster recunoscu ce se întâmpla. Sări din trapă şi lovi blasterul chiar atunci când tatăl său apăsă pe trăgaci.

Focul se duse aiurea, făcând o gaură în pământ.

Din speederul întunecat, vocea veselă a lui Dorn strigă:

— Hei, nu trage!

Sări din speeder, se duse la bancheta din spate şi ridică *Copilul Fantomă*. Băieţelul, care nu avea mai mult de trei ani, se uită în jur cu ochii mari. Îşi recăpătase cunoştinţa.

— Îmi pare rău că am întârziat, spuse Dorn, dar a trebuit să scap de vânătorii de sclavi.

— Dorn! strigă Anakin vesel.

El şi Jira fugiră la Dorn, îl îmbrăţişară, şi apoi îl conduseră până la nava contrabandistului. Rakir Banai îi opri chiar când erau pe punctul de a intra.

— Nu am loc pentru toţi, spuse el. Sunt deja supraîncărcat.

— Este vorba despre bani? întrebă Jira. Mai avem ceva bani.

— Nu este vorba de bani, spuse tatăl lui Kitster. Sistemul de susţinere a vieţii, pur şi simplu nu se va descurca. Cineva trebuie să rămână aici.

Privirea de panică de pe chipul lui Dorn era înspăimântătoare. Toată lumea din Mos Espa ştia că ajutase la eliberarea *Copiilor Fantomă*. Nu avea să reziste nicio săptămână. Copilul din braţele lui începu să plângă, temându-se că va fi lăsat în urmă. Dorn îl puse pe băiat pe rampă şi îl lăsă să alerge în interior.

Kitster ştia ce trebuia să facă. Trebuia să-l lase pe Dorn să-i ia locul. Nu îl recunoscuse nimeni atunci când fusese prins. Erau şanse destul de mari să nu-l caute nimeni.

— Du-te, îi spuse Kitster lui Dorn. Ia-mi locul.

— Mulţumesc, spuse Dorn.

Îl îmbrăţişă pe Kitster cu recunoştinţă şi fugi în navă. Kitster îşi ridică ochii spre bărbatul pe care îl credea tatăl său. Rakir Banai îl privi, punându-i o mână pe umăr.

— Eşti un băiat curajos. O să ajungi departe.

Pentru doar o secundă, Kitster fu tentat să dezvăluie singurul secret pe care îl ţinuse toată viaţa. Fu tentat să întrebe: *Numele meu este Kitster – ştii cine sunt?*

Ştia însă că, dacă spunea aceste cuvinte, tatăl său nu pleca de pe Tatooine fără el. Dacă ar rosti cuvintele, tatăl său l-ar lăsa aici pe Dorn sau pe Pala sau pe unul dintre *Copiii Fantomă*.

— Mulţumesc, domnule, îi spuse Kitster tatălui său. Sper să ne întâlnim din nou într-o bună zi.

Coborî pe pasarelă, înapoi spre Anakin şi Tatooine şi o viaţă de sclavie şi incertitudine. Îşi păstră secretul în inimă.

Pentru Kitster, nu era un lucru prea greu de făcut. Trăia astfel de prea mult timp.

Capitolul 14

Sebulba zbura prin deşert pe un speeder, cu Djas Puhr şi Gondry imediat în urma sa. În faţa lui, o pereche de droizi căutători zumzăiau prin deşert la viteză maximă. Sebulba înjură în tăcere. Îşi dorea ca droizii să se mişte mai repede.

Sclavii ăia îl bătuseră pentru ultima oară. Gardulla plănuise o execuţie elaborată, terminându-se cu Dorn şi cea mai mare creatură mâncătoare de carne pe care o putuse găsi. Plănuise ca un Gamorrean legat la ochi să tragă în *Copiii Fantomă* în timp ce erau prinşi în celulă. Dar, încă o dată, sclavii scăpaseră de Sebulba, făcându-l să pice rău şi îl costaseră o avere. Era hotărât să termine cu ei.

De data asta, nu se va mai întâmpla să piardă urma sclavilor. Droizii căutători aveau în fişiere mirosurile şi mostre de piele de la Pala şi Dorn. Chiar dacă căutătorii erau distruşi, fuseseră stocate fişiere de rezervă în altă parte. Sclavii nu se mai puteau ascunde mult timp. Căutătorii zburau peste deşert, ridicându-se şi coborând în timp ce săltau peste dune. Se îndreptau direct spre Stânca Bantha. Sebulba aruncă o privire în faţă şi îşi dori în tăcere să mărească viteza.

Deodată, în faţă, văzu o lumină puternică ridicându-se spre cer de la baza Stâncii Bantha. Avea forma anostă a unui cargobot Corellian, luminile sale fiind stinse.

— Se pare că am întârziat din nou, spuse Djas Puhr.

Nava spaţială îşi porni propulsoarele şi zbură în noapte ca o stea în flăcări. Dispăru în câteva secunde. Când Sebulba ajunse la baza Stâncii Bantha, nu găsi sclavi, ci doar un speeder. Era acelaşi speeder al lui Jabba pe care Dorn îl condusese prin Mos Espa mai devreme, în acea zi. Avea propulsoarele oprite, la fel ca şi repulsoarele, astfel încât rămăsese mort pe nisip, scoţând sunete ascuţite în timp ce motoarele sale se răceau în aerul nopţii.

Ambii droizi căutători se opriră la câţiva metri de speeder şi emiseră acelaşi raport.

— Domnule, aici se termină urma mirosului. Sclavii au scăpat!

Au plecat. Dispăruseră toţi sclavii – Dorn, Pala, *Copiii Fantomă* şi complicii lor.

Furia răsuci intestinele lui Sebulba. Ochii îi ardeau de furie. Scoase blasterul şi umplu de găuri speederul lui Jabba. Curând, era doar o epavă arzătoare. O lăsă pentru Jawa, să-şi bată ei capul cu ea.

* * *

Pe un platou îndepărtat, Anakin şi Jira urmăriră spectacolul de artificii al lui Sebulba. Nu puteau auzi blestemele pe care le mormăia, dar ştiau că îl bătuseră.

Râseră şi se înveseliră, în timp ce Kitster stătea tăcut în spatele speederului, strâns într-o minge. Arăta mizerabil.

— I-am bătut, Kitster, spuse Anakin. Nu mai trebuie să te temi. Mă auzi?

— Da, spuse Kitster.

Anakin se uită fix la prietenul său şi încercă să-şi dea seama care era starea lui de spirit. Kitster ridică ochii spre el şi spuse pe un ton liniştitor:

— E în regulă. Sunt bine, Annie.

— Eşti sigur? întrebă Anakin.

Kitster aprobă din cap.

— Bineînţeles.

Anakin nu-şi putea da seama de ce era Kitster într-o dispoziţie atât de tăcută. Poate că era doar obosit. Munciseră amândoi atât de mult în ultimele zile. Anakin simţi că i se relaxează toţi muşchii, stresul scurgându-se din el. Se gândi că va putea dormi timp de o lună. *Poate că Kitster este trist,* gândi Anakin. L-am învins pe Sebulba, dar făcând asta am pierdut doi dintre cei mai buni prieteni ai noştri.

— Nu fi trist, spuse Anakin. Îi vom revedea într-o zi. Promit.

Kitster îşi ridică ochii spre el şi zâmbi slab.

— Tu te ţii întotdeauna de promisiune, nu-i aşa, Annie?

— Da, mă ţin.

Se urcară în speeder. Anakin conduse spre casă. Vântul nopţii îi spăla faţa şi el zbură la lumina stelelor. Desertul se răcise. Scurrierii săreau pe nisip pentru a fugi din calea lui. Era atât de plăcut, de liniştitor.

— Anakin, Kitster, zise Jira. Ne-au rămas câteva monede. Vreau să le luaţi voi.

— Noi? întrebă Kitster. Dar banii ăia aparţin sclavilor.

— Ei v-au dat banii vouă, copii, pentru a vă ajuta să vă cumpăraţi libertatea, spuse Jira. Cred că ar trebui să-i păstraţi şi să-i cheltuiţi cu înţelepciune.

— Câţi sunt? întrebă Kitster.

— Aproape o mie.

Kitster fluieră.

— Asta e mult. Annie, tu ce vei face cu atâţia bani?

Anakin se gândi la asta. Cinci sute nu erau deloc suficienţi pentru a cumpăra libertatea sa sau a mamei sale. Dar Watto îl pusese să concureze mult în ultima vreme. Dacă putea câştiga câteva curse, ar aduna o grămadă de bani. În cele din urmă, şi-ar putea câştiga chiar şi libertatea.

Anakin o conduse pe Jira acasă şi apoi îl lăsă pe Kitster. Când ajunse acasă, se uită mai întâi prin fereastră. Mama lui iar era trează până târziu. Prietena ei Matta încă era bolnavă şi stăpânul ei crud, Dengula, o ameninţase că o va trimite la minele de mirodenii dacă nu va ţine pasul cu cota ei de droizi reparaţi. Aşa că Shmi Skywalker lucra până târziu pentru a treia noapte la rând. Spusese întotdeauna că cea mai mare problemă din univers era aceea că nimeni nu ajuta pe altcineva. Acum găsise o modalitate de a ajuta. Anakin îşi privi mama prin fereastră şi îşi dădu seama că arăta ca un sculptor care sculpta pe o piatră uriaşă. În felul ei, zi după zi, Shmi Skywalker făcea ca cea mai mare problemă din univers să devină mai mică. Pur şi simplu continua să sculpteze la ea. Când intră pe uşă, mama sa ridică ochii spre el şi puse jos sculele cu care repara droidul. Tremura, cu ochii roşii de plâns.

— Annie, spuse ea. Am fost atât de îngrijorată pentru tine.

Anakin aprobă din cap.

— Este în regulă. Au plecat. Sunt în siguranţă.

Ea se grăbi să iasă din spatele micii ei mese de lucru şi îl îmbrăţişă.

— Ce mai face Matta? întrebă Anakin.

— E aproape însănătoşită. Mâine se va întoarce la muncă.

— Te pot ajuta cu droidul ăla, se oferi Anakin.

Mama lui nu putea repara droidul nici pe jumătate la fel de repede ca el.

— Oh, nu, nu, râse mama lui. Nu vreau să faci nimic, aşa murdar cum eşti.

Îi scoase halatul Jawa şi îl aruncă în coşul de gunoi, apoi îl trimise să se spele.

* * *

Două zile mai târziu, Mos Espa se pregătea pentru o cursă mare. Anakin se confruntă din nou, cu Sebulba. De data asta pe pista de curse.

Parcursese traseul de două ori şi acum se îndrepta spre ultima sa tură. În faţa lui, naveta lui Sebulba urla peste deşert. Anakin se lupta cu Sebulba şi Rimkar pentru victorie. Cei doi sori gemeni ai lui Tatooine luminau întinderea şi o strălucire apoasă se ridica din nisipurile albe. Anakin tocmai trecuse prin stadion, în sunetul vocilor crainicilor. Mulţimea aclama. Undeva în arenă, stătea mama lui, muşcându-şi probabil pumnii de îngrijorare. Altundeva, Kitster sărea în sus, aplaudându-l.

Toţi suntem ca nişte copaci în grădina de agrement a Gardullei, gândi Anakin, *prinşi în capcană, prinzând rădăcini într-un loc în care nu vrem să fim.*

Se gândi la cutia ciudată din nişa de deasupra patului. Se gândi la visul care îi spusese că trebuia să deschidă cutia din *interior*. Poate că visul nu vorbea deloc despre cutia aia veche. Poate că visul îi spusese să caute o modalitate să scape de pe Tatooine.

Poate că asta fac acum, gândi Anakin.

Pilotă după instinct. Uneori părea să se contopească cu naveta sa, devenind una cu ea, sau poate că devenea mai mult decât un om sau o maşină.

Acum era una dintre acele dăţi.

Zbura peste deşert spre Metta Drop. Când ajungea acolo, stomacul fugea întotdeauna de sub el şi se simţea oarecum îngreţoşat. Descoperise că cel mai bun mod de evita asta, era pur şi simplu să nu se gândească la ea, ci să-şi fixeze mintea pe altceva. În astfel de momente, când naveta zbura peste deşert, Anakin se simţea mai aproape de libertate decât oricând.

Trecu de Metta Drop şi naveta căzu sub el. Se gândi pentru o clipă scurtă la Pala, Dorn, Arawynne şi *Copiii Fantomă*. De-acum, *Copiii Fantomă* erau deja acasă, reunindu-se bucuroşi

cu părinţii lor. Încercă să-şi imagineze cât de fericiţi erau. Copiii răpiţi se întorseseră cu toţii acasă. Viitorul părea strălucitor. *Copiii Fantomă* nu vor muri în grădina de agrement a Gardullei, pentru a o distra. Mamele şi taţii lor nu aveau să mai petreacă ani lungi plângându-le pierderea.

Anakin nu-şi putea imagina bucuria pe care trebuiau să o simtă. Nu fusese niciodată pe Datar. Nu văzuse niciodată cuiburile agăţate în copacii bayah în care dormeau *Copiii Fantomă*. Nu simţise niciodată aerul nopţii sub lunile argintii ale lui Datar şi nici nu văzuse nicio insectă în flăcări, luminând inima unei flori trompetă în timp ce se străduia să rămână treaz.

Anakin nu şi-i putea imagina pe *Copiii Fantomă* dormind liniştiţi în braţele mamelor lor, cu scurta lor captivitate pe Tatooine estompându-se din amintiri ca un vis urât. Nu-şi putea imagina unde puteau fi Dorn sau Pala, sau cum trebuiau să se simtă chiar în acel moment. Se îndreptau amândoi spre casă şi spre locuri de care abia îşi aminteau, spre binecuvântatele reuniuni cu părinţii şi familiile care le-ar fi străini. Şi-i imagină sus, deasupra lui Tatooine, zburând către o nouă casă, liberi.

Cum ar fi să fii liber?

Lovi fundul deşertului în Metta Drop. Deodată, naveta lui Sebulba viră în faţa lui. Crudul Dug îşi aprinse gurile de ventilare. Gazele de motor loviră naveta lui Anakin şi o făcură să scape de sub control. Naveta începu să se învârtă. Anakin mai văzuse astfel de accidente de o sută de ori – navete zburând peste deşert, scăpate de sub control, lovindu-se una de cealaltă sau de stânci.

Din instinct, Anakin opri propulsoarele şi încercă să recapete controlul. Asta salva mai ales motoarele navetei. Motoarele grele se izbiră de nisip, aruncând în aer un zid de resturi şi se despărţiră în două direcţii. Naveta lui Anakin lovi pământul cu o putere care strivea oasele. Viră mai întâi la stânga, apoi la dreapta, apoi se rostogoli prin deşert, rupându-se.

Cabina de pilotaj sări peste nisipul împietrit.

Pentru o fracţiune de secundă, Anakin zbură peste deşertul lui Tatooine, pe deasupra mulţimilor şi a ororilor, zburând departe, la fel ca Dorn şi Pala.

Pentru o fracţiune de secundă, simţi vântul fierbinte pe faţă. Deschise gura pentru a simţi primul său gust dulce al

libertăţii.

SFÂRŞIT

Universul Star Wars
Anexe

ÎNCEPUTURI...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat niciun document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată care întotdeauna şi-a servit cetăţenii bine şi cu credinţă. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în faţa legii şi îşi trăiau viaţa cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei... În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor în hiperspaţiu. Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri ce a slujit la apărarea şi protecţia popoarelor Republicii. Înţelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă.

Trăgându-şi tăria comună de la Forţă, Cavalerii Jedi au menţinut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei generaţii după generaţii şi au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni de cavalerism.

Prin strânsa ei coeziune Vechea Republică a devenit invulnerabilă faţă de orice atac dinafară. Nicio altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetăţenii Vechii Republici au putut dormi liniştiţi în paturile lor, aflaţi în siguranţă înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăţi democratice, el nu a venit din partea unei forţe din afară, ci din interior. Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influenţă şi mită, plecându-se cel mai adesea în faţa dorinţelor celor implicaţi în afaceri de comerţ interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulţumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

SITH…

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniţi de partea întunecată a Forţei au fost expulzaţi din Vechea Republică. După ce au pribegit o vreme, ei au dat peste fiinţele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuţi sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani imperiul lor avea să prospere şi să crească. În acest timp cavalerii Jedi decăzuţi începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulţi Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forţele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i

în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecinţă Războiul Fiarelor de pe Sistemul Onderon. Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimise ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar ei sunt permanent împiedicaţi de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prinţesa Galia. Între timp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învăţătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuţilor Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştinţe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăţie şi îşi arogă titlul de prim Stăpân întunecat al Sith. Kun şi alţi Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toţi Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetăţii fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliaţi printr-o masivă lovitură nimicitoare distrug pe supravieţuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4. Stăpânii Sith sunt înfrânţi şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerţului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un senator ambiţios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influenţă şi autoritate. Promiţând că va face curăţenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Preşedinte al Republicii şi s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa. Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma de la partea întunecată a Forţei. El avea însă

ambiţii mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcţia de Preşedinte, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturaţi, întemniţaţi ori striviţi de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruţare ţelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existenţa reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariţia unei noi ştiinţe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forţă, în timp ce legea marţială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziţia sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i ştia de frică, Palpatine s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbuşite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânaţi în mod sistematic şi executaţi sumar. Ei s-au văzut abandonaţi, trădaţi sau ucişi chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcţiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredinţată guvernatorilor regionali numiţi de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă cu un singură lovitură, a ţinut liderii îngroziţi ai fiecărei lumi sub ameninţarea anihilării. Steaua Morţii a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine – asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de fiinte pe care le conducea.

ALIANŢA REBELĂ...

Când imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetăţeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet şi discret într-o Forţă Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului şi întoarcerea la sistemul democratic din trecut. La început fără să ştie, acest grup curajos a avut aliaţi în Senat. Acei senatori planetari au înţeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui

Palpatine şi au pus la cale în secret răsturnarea lui printr-o mişcare de preemţiune care ar fi concentrat valul rezistenţei într-o forţă care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan şi senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Preşedinţia Senatului. Tentativa lor a eşuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupţi a fost instalată. La o întâlnire în reşedinţa lui Organa în Casa Cantham din Oraşul Imperial, Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine şi a forţelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mişcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar şi întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viaţă democraţiei Vechii Republici şi sistemului senatorial şi socotea că odată pusă în mişcare pentru a-l opri pe Palpatine anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simţit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când guvernatorul planetar ghormanez a refuzat să se încline în faţa lui Palpatine. Cetăţenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor au organizat un protest paşnic pe principalul port spaţial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise şi alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenţionat peste protestatari când venise să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici şi în acel moment multe alte lumi au înţeles că sistemul democratic pe care îl cunoşteau s-a prăbuşit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe senatoarea Mohtma să deturneze fonduri şi arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistenţă organizată. Încă şi mai important, poate, Organa şi mica sa grupare de simpatizanţi ai rebelilor din Senat au pus la dispoziţia liderilor rebeli informaţii strict secrete, permiţându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor şi trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistenţă împrăştiate în toată galaxia i-au pricinuit puţine griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forţele lor dezorganizate. Ei aveau puţine arme şi desigur nimic din ceea ce ar fi putut face faţă forţelor imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unităţi de rezistenţă au fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marţială.

Implicarea senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliţia secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informaţie dintr-o sursă amicală ajunsă la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala imperială. Astfel ea a evitat capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului Major al Alianţei Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianţe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferinţă secretă ţinută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistenţă dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătăţirea comunicaţiilor, la un acces mai mare la fonduri, aprovizionare şi armament cele trei grupuri principale de rezistenţă au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest Tratat Corellian a pus bazele Alianţei care în scurtă vreme şi-a sporit puterea graţie nou-formatei unităţi.

Declaraţia Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferinţă, l-a sfidat în mod făţiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie.

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moff-i şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimţământul celor impozitaţi;

Ai ucis şi întemniţat milioane de persoane fără a beneficia de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi;

Noi, Alianţa Rebelă, în numele şi cu autoritatea fiinţelor libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intenţiile noastre:

Să luptăm şi să ne opunem ţie şi forţelor tale prin orice

mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor fiinţelor libere;

Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate fiinţele din galaxie;

Pentru îndeplinirea acestor ţeluri noi punem chezăşie proprietăţile, onoarea şi vieţile noastre”

Lumile de pe întinderea galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergenţele care existaseră cândva între rase şi specii au fost aruncate peste bord, deoarece dorinţa comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieţilor lor. Piloţi spaţiali au străbătut distanţe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectaţi şi întemniţaţi de imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.

